

Z OBSAHU	Nikdo nemůže žít bez jistoty, že dojde odpuštění. Homilie papeže Františka	04
	Mučedníci komunismu: P. Mikel Gjergj Beltoja a Mons. Ernest Maria Çoba	05
	Musí katolíci věřit, že islám je mírumilovný?	09
	Ženy v Církvi. Ukázka z knihy „Bůh, nebo nic“	13

TRADICE OTCŮ

Z traktátu „O smrtelnosti“ od svatého biskupa a mučedníka Cypriána (kolem 200–258)

Když svět křesťana nenávidí, proč máš rád toho, kdo tě nenávidí, a nejdeš raději za Kristem, který tě vykoupil a miluje tě? Jan ve svém listě nabádá, abychom nemilovali svět a neřídili se tělesnými žádostmi. *Nemilujte svět, říká, ani to, co je ve světě. Jestliže kdo miluje svět, není v něm Otcova láska. Vždyť všechno, co je ve světě, je žádost těla, žádost očí a honosný způsob života. Svět však pomíjí a s ním i jeho žádost. Kdo však koná, co chce Bůh, zůstává navěky.* Milovaní bratři, s čistou myslí, v pevné víře a se statečným odhodláním budme spíše ochotni ke všemu, co chce Bůh. Beze strachu před smrtí myslíme na budoucí nesmrtelnost. Tím ukážme, že opravdu jsme to, čemu věříme.

Milovaní, je třeba mít na zřeteli a častěji uvažovat o tom, že jsme se zřekli světa a jen v něm dočasně přebýváme jako hosté a poutníci. S radostí vítejme den, který každému z nás určí náš domov a který nás odsud vysvobodí, vyprostí z nástrah světa a znovu uvede do ráje a dá království. Kdo by z ciziny nespěchal zpět do vlasti? My za svou vlast považujeme ráj; tam nás očekává mnoho našich drahých, touží po nás početný a velký zástup našich rodičů, bratří, dětí, kterým už nemůže nic uškodit, mají však dosud starost o naši spásu. Shledat se s nimi, obejmout se s nimi, jaká je to společná radost pro ně i pro nás! Jaká je to tam v nebeském království blaženost být beze strachu z umírání, jaké je to svrchované a trvalé štěstí žít věčně! Spěchejme dychtivě za nimi. Ať Bůh vidí, jaké je naše smýšlení, ať Kristus shlédne na naše odhodlání a víru, neboť vznešenější dary své lásky odmění ty, kdo po něm budou více toužit.

Otevření Svaté brány v Olomouci 2015. Foto: © Dominik Novak / Člověk a víra

Čas milosti a smíření

V tomto roce jsme zakusili mimořádný čas milosti a milosrdenství, příležitost k pokání i odpuštění, smíření s Bohem i lidmi, zkušenost nové svobody. Snad se uzdravily i některé naše mezilidské vztahy. Skrze skutky milosrdenství jsme mohli zakoušet blízkost Boha, ba jeho přítomnost, či dokonce jeho působení v nás, protože on je Láska a bez něho není možný žádný skutečný skutek lásky. Skrze dobré skutky jsme měli příležitost přinášet Boha do světa a lidem umožňovat setkání s ním. Snad je nyní čas si některé chvíle a zkušenosti milosrdenství připomenout a také o nich vyprávět druhým. Jistě je však čas, abychom radostně děkovali Bohu za to, že on sám nám projevil milosrdenství, že nám ukázal, jak soucitná láska dovede doplňovat dluhy jiných a branou milosrdenství nacházet východiska i ze situací, které jsou pro spravedlnost bezvýchodné.

Před zakončením Svatého roku jsme dostali příležitost připomenout si poslední ze skutků milosrdenství, kterým je pohřbívání zemřelých a za živé i zemřelé se modlit. Lidé živí, kteří se nacházejí v nějaké nouzi, probudí snadněji náš soucit než zemřelí, které už nevidíme, pokud nejde o příbuzné či přátele. Proč je důležitá láska k zemřelým? Protože vyrůstá z křesťanské víry v život věčný a zároveň ji posiluje. Těla zemřelých si zaslouží úctu, protože jde o lidi, které Kristus vykoupil za cenu své krve, a ti, kteří byli pokřtěni, se stali chrámem Ducha Svatého. Kristus k nim přicházel ve svatém přijímání, aby je posvěcoval a zbožšťoval. Jejich těla ukládáme do země jako semena posvěcující svět. Ačkoli dnes mnozí upouštějí i od pohřebních rozloučení, protože ztratili křesťanskou víru, nebo konají pohřební rozloučení jen

Dokončení na str. 2

Otevření Svaté brány v katedrále svatého Víta v Praze (12. prosince 2015)

Foto: © Roman Albrecht / Člověk a víra

Zavíráním Svatých bran skončil v diecézích Svatý rok milosrdenství

V neděli 20. listopadu 2016 v den slavnosti Ježíše Krista Krále zakončí v bazilice svatého Petra ve Vatikánu papež František mimořádný Svatý rok milosrdenství. V České republice Svatý rok vyvrcholil 13. listopadu v den památky svaté Anežky České děkovnými bohoslužbami na místech se Svatými branami a obřady jejich zavírání v sídelních katedrálách biskupů.

Brněnský diecézní biskup Mons. Vojtěch Cikrle zhodnotil Svatý rok milosrdenství těmito slovy: „Svatý rok milosrdenství byl jakýmsi druhem ‚očkování‘. Každý, kdo se Bohu otevřel a s důvěrou přijal Kristovo pozvání k odpuštění a novému začátku a k důvěrnému životu s ním, přijal životodárné ‚sérum‘, které posiluje imunitu vůči zlu, strachu, lži, pochybnostem, nejistotě, nejednotě i k negativismu všeho druhu. Toto ‚sérum‘ pravdy o Božím milosrdenství, zkušenost prožitých svátostí a modliteb má být v nás přítomné ve všem, co máme před sebou. Aby nám pomáhalo v naší budoucnosti. ... Ježíš nám i nadále v každé situaci říká: ‚Neboj se! Nezáleží, kam ses ve svém životě dostal. Nezáleží na tom, co jsi v životě pokazil. Pojď, chytň se mne za ruku a půjdeme spolu. Vyvedu tě ze všeho, co tě děsí, co tě trápí. Vyvedu tě k radosti. Vysvobodím tě z pout, která tě svazují a brání pochopit věci, o nichž ses dosud bál vůbec přemýšlet. Neboj se a chyt' se mne!‘

Posílnění rokem Milosrdenství nebojme se Bohu odpovědět: ‚Chci ti zcela patřit, všechno, co mám, je tvé, nalož s tím podle své vůle.‘ A on do našich nejistot, obav a strachu bude vždy vstupovat se svou láskou a odpuštěním. Závislost na něm – na rozdíl od jakýchkoli jiných závislostí, které člověka zotročují, vede ke svobodě. Ke svobodě Božích dětí.“

Církev.cz

Dokončení ze str. 1

v nejužším kruhu, pro nás je účast na pohřebním rozloučení projevem víry a skutkem lásky, i když jde o lidi cizí. Žádný pokřtěný pro nás není úplně cizí, protože patří spolu s námi do jedné Boží rodiny. Nejde nám o okázalost či drahé obřady a pomníky, ale o vztah lásky. V řadě farností jde při příležitosti pohřbu celá široká rodina ke zpovědi a svatému přijímání, aby dala zemřelému nejcennější duchovní dar. Mnozí to tak dělají i ve výroční den pohřbu, kdy dají na mši svatou a plně se jí účastní. V tyto dny přicházejí na hřbitovy i mnozí dobří lidé, kteří se modlit neumějí, protože je to nikdo nenaučil. Najděte, drazí přátelé, odvahu uctivě a taktně takové lidi oslovit a nabídnout jim krátký text modlitby za zemřelého či společnou modlitbu. To může být další skutek lásky, když pláceme s plačícími, když navážeme kontakt s osamělými a nabídneme blízkost opuštěným, když se rozdělíme o svou víru. Takovými skutky získáváme i my sami, protože se rozšiřuje naše srdce a my rosteme ve víře i v lásce.

Mons. Jan Graubner

V Albánii bylo blahořečeno 38 mučedníků komunismu

V Albánii v sobotu 5. listopadu 2016 blahořečili 38 mučedníků, kteří byli zabiti komunistickým režimem v letech 1945–1974. Jihoevropská země zřejmě jako jediná zavedla v 70. letech ateismus do ústavy. Beatifikační liturgii vedl Angelo kardinál Amato. Relikvie blahořečených nesl při mši svaté P. Ernest Simoni, jenž sám strávil desítky let v albánských komunistických vězeních. Svým mučitelům však odpustil. Papež František jej v polovině listopadu jmenuje kardinálem.

„I v pekle svévolného a nespravedlivého pronásledování se albánští mučedníci projeví vůči svým nepřítelům týmiž postoji, jaké měl Kristus: odpuštění, věrnost, síla, bratrství, milosrdenství,“ uvedl během mše svaté kardinál Amato. „Byli svědky onoho nového lidství, které ve světě rozsévá nikoli války, rozdělení a smrt nevinných, nýbrž mír, radost a bratrství.“

Mezi mučedníky jsou dva biskupové, 21 diecézních kněží, 7 františkánů, 3 jezuité, jeden bohoslovec a 4 laici. Portrét jednoho z blahořečených, P. Míkela Gjergjeho Beltoji, přinášíme v tomto čísle na straně 5.

Církev.cz

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Předseda episkopátu USA: každá volba je příležitostí k novému začátku

Předseda Biskupské konference Spojených států amerických, arcibiskup Joseph E. Kurtz, pogratoval nově zvolenému prezidentovi Donaldu Trumpovi. V oficiálním prohlášení vybídl věřící, aby na sebe nepohlíželi optikou politických stran, ale snažili se vidět Kristovu tvář ve svých bližních, zejména v trpících a v těch, s nimiž ve všem nesouhlasí. Pro Vatikánský rozhlas arcibiskup Kurtz řekl:

„Pro katolíky a pro věřící lidi jsou volby velice důležité, protože mají napomáhat národu k hledání společného dobra, dobra lidské osoby, dobra, které respektuje důstojnost každé lidské bytosti. Papež František během své loňské návštěvy ve Spojených státech zdůraznil, jak důležité je zapojit se do politického procesu. Církev samozřejmě nedávala přímou podporu některému z kandidátů, ale hledáme společné dobro a podporujeme naše katolické sociální učení a principy směřující k obecnému dobru. Chceme proto úzce spolupracovat s prezidentem Trumpem a oběma komorami kongresu a usilovat o skutečné šíření dobra pro všechny.“

Spolupráce s novou administrativou by podle něj měla probíhat především v těchto oblastech: ochrana lidské bytosti, lidského života od okamžiku početí do přirozené smrti; poskytování příležitostí, aby všichni lidé mohli plně žít svůj život; migranti a uprchlíci; křesťané pronásledovaní kvůli své víře na různých místech světa; zajištění náboženské svobody v USA, jež se dotýká mnoha věcí, v neposlední řadě pravdy o rodině, založené na manželství jednoho muže a jedné ženy.

„Každá volba s sebou nese příležitost k novému začátku. Naděje v Krista vede věřící lidi k tomu, aby se spojili s lidmi dobré vůle a aby dokázali vytěžit to dobré z tohoto nového počátku, spatřili v něm novou příležitost, čas, v němž lze usilovat o upuštění od násilnosti a návrat zdvořilosti do veřejné debaty,“ dodal Mons. Kurtz.

RaVat

Další biskup podpořil petici iniciativy Mum, Dad and Kids

Již čtyři němečtí sídelní biskupové podporují iniciativu občanů EU Mum, Dad and Kids, zaměřenou na požadavek jasné definice rodiny, založené na manželství muže a ženy a v ní přítomných dětech. V čele biskupů z Evropy je také předseda rakouské biskupské konference kardinál Schönborn, který petici vyjádřil jednoznačnou podporu. Podpisy sbírá také Česká republika prostřednictvím Výboru na obranu rodičovských práv (<http://www.mumdadandkids.eu/cs>).

Podporu této petici občanů deklaroval biskup z Eichstättu Gregor Maria Hanke, jenž vyjádřil naději „že tuto významnou evropskou iniciativu podpoří mnozí věřící.“ Iniciativy se zastali také rezenský biskup Rudolf Voderholzer, pasovský biskup Stefan Oster a nově i fuldský biskup Heinz Josef Algermissen.

Pasovský biskup na své facebookové stránce mj. uvedl: „Manželství chápeme jako trvalý svazek muže a ženy a rodinu jako společenství otce, matky a jejich dětí. I na tomto místě děkuji těm, kteří tuto iniciativu vyvolali a vyzývám ostatní, aby ji podpořili.“ Také biskup Algermissen zdůraznil význam manželství muže a ženy jako základ rodiny a vyjádřil naději, že mnozí věřící podpoří tuto iniciativu evropských občanů, aby v Evropě mohla být stanovena jednotná definice manželství a rodiny, která slouží pro blaho lidí.

V Rakousku se ve prospěch této iniciativy vyslovil předseda biskupské konference kardinál Christoph Schönborn. „Budoucnost Evropy je závislá na rodině,“ řekl. V současné době jde o to, „zvýšit povědomí o jedinečnosti manželství jako svazku muže a ženy, z něhož může vzejít potomstvo, a na tomto základě tak lze budovat rodinu.“

Kathnet, RC

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>.

SLOVO KNĚZE

Svatý rok Božího Milosrdenství se chýlí ke konci. Uzavírají se Sváté brány – ty místní i ty u římských bazilik. Poprvé v dějinách bylo Svátých bran na tisíce, a jistě rekordní počet poutníků i kajících jimi mohl projít. Kolik setkání s Božím Milosrdenstvím. Kolik očištění z vin a osvobození z pout.

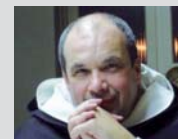
Mohu dosvědčit, že i naše malá Svátá brána v Jablonném byla alespoň pro několik katolíků pobídkou k návratu a smíření s Pánem po mnoha letech. Možná jich bylo mnohem víc. V každém případě Brána Milosrdenství přitahovala a uváděla poutníky do úzkého kontaktu s Pánem. Byla viditelným znamením, že můžeme vstoupit do nezměrné Boží lásky a utopit v ní své hříchy.

Teď se Brány zavírají. Trochu to evokuje pocit, že se Boží milosrdenství stane hůře dostupným. Ale není to tak. Jak by se mohla Boží láska zmenšit a nám vzdálit? To není možné. Hlavní brány všech chrámů zůstanou otevřené a v kostelích přebývá Ježíš svátostný. Je živý a plný zájmu o každého. Tiše zve, abychom vstoupili a jemu, Pánu a Spasiteli, se poklonili.

Celý svět je nesen Boží láskou. Jak se zpívá v jedné písni: Boží láska je vždy přítomná. Stačí si to uvědomit a kdekoli se k Bohu obrátit a otevřít mu své srdce. Hned dochází ke spojení. Pán nás svou láskou naplňuje a toto naplnění vyvolává dobrá rozhodnutí: pomoc bližnímu, rozejít se s hříchem, odpuštění bratřím, vydávání svědectví... Především však přijetí Boží lásky naklání člověka k odpovědi lásky Bohu. A tato výměna nám přináší pravý pokoj a hlubinnou radost.

Svatý rok Milosrdenství končí, ale Otcovo Milosrdenství trvá věčně. To je jistota, o kterou můžeme opřít svůj život. Chvála Pánu.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

NIKDO NEMŮŽE ŽÍT BEZ JISTOTY, ŽE DOJDE ODPUŠTĚNÍ

Homilie papeže Františka při bohoslužbě s vězni

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Poselstvím, které nám chce Boží slovo dnes předat, je jistě naděje. Naděje, která neklame. Jeden ze sedmi bratří odsouzených na smrt králem Antiochem Epifanem říká: „Můžeme doufat od Boha, že budeme znovu vzkříšeni“ (2 Mak 7,14). Tato slova vyjadřují víru mučedníků, kteří navzdory bolestem a týraní mají sílu hledět dál. Víru, která v Bohu spatřuje pramen naděje a vyjevuje touhu po novém životě.

Naděje je Boží dar

Stejně tak v evangeliu jsme slyšeli, jak Ježíš jednoduchou, ale dokonalou odpovědí odsouvá pryč veškerou banální kazuistiku, kterou mu předložili saduceové. Jeho slova: „Bůh není Bohem mrtvých, ale živých, neboť všichni žijí pro něho“ (Lk 20,38), zjevují pravou tvář Otce, který všem svým dětem přeje pouze život. Naděje na znovuzrození k novému životu je tedy tím, co jsme povoláni si osvojit věrností Ježíšovu učení.

Naděje je Boží dar. Máme o ni prosit. Tkví nejlouběji v srdci každého člověka,

**Boží milosrdenství má
moc hojit všechny rány.
Odpuštěním Bůh uzdravuje
naše srdce, přemáhá je
láskou, která potírá každou
formu zla.**

aby svým světlem mohla osvěcovat přítomnost, často zatemňovanou mnohými zármutky a bolestmi. Neustále potřebujeme upevňovat kořeny svojí naděje, aby přinášela plody. Na prvním místě jde o jistotu Boží přítomnosti a Božího soucitu, a to navzdory zlu, kterého jsme se dopustili. V našem srdci neexistuje místo, kam Boží láska nemůže dosáhnout. Kde je člověk, který pochybil, tam je ještě více přítomno Otcovo milosrdenství, aby vzbudilo lítost, odpuštění, smíření a pokoj.

Bůh nás nikdy neopouští

Dnes slavíme Svatý rok milosrdenství pro vás a s vámi, bratři a sestry, kteří jste

ve vězení. Cítíme potřebu konfrontovat se s tímto projevem Boží lásky, kterým je milosrdenství. Jistě, nedostatek respektu vůči zákonu zasluhuje odsouzení; a odnětí svobody je nejtěživější formou trestu, protože se dotýká člověka v jeho nitru. Přece však nepřipravuje o naději. Jedna věc je to, co zasluhujeme za spáchané zlo; druhá věc je však „nádech“ naděje, kterou nemůže udusit nic a nikdo. Naše srdce stále doufá v dobro; jsme dlužníky milosrdenství, s nímž nám jde v ústrety Bůh, který nás neopouští nikdy (srov. Augustin, *Sermo* 254,1).

V listě Římanům říká apoštol Pavel o Bohu, že je „Bohem naděje“ (Řím 15,13). Jako by nám chtěl říci, že také Bůh doufá; a jakkoli to může znít paradoxně, je tomu právě tak: Bůh doufá! Milosrdenství jej nenechává v klidu. Je jako onen otec z podobenství, který ustavičně čeká na návrat svého syna, jenž pochybil (srov. Lk 15,11–32). Pro Boha není přestávky, ani odpočinku, dokud nenajde ovci, která se ztratila (srov. Lk 15,5). Doufá-li tedy Bůh, pak naděje nemůže být odňata nikomu, protože je to síla k pokračování v cestě; je to tenze směrem do budoucna k proměně života; je pobídka k zítřku, aby se láska, kterou jsme milováni, mohla znovu stát cestou... Naděje je vlastně vnitřní zkouškou síly Božího milosrdenství, žádatícího, abychom šli vpřed a vírou a odevzdáním se Bohu přemáhali přitažlivost zla a hříchu.

Zvěst osvobození

Drazí vězni, dnešek je vašim dnem Svatého roku! Kež dnes vaše naděje zazáří před Pánem. Svatý rok s sebou přináší zvěst osvobození (srov. Lk 25,39–46). Udělit jej není v mých možnostech, avšak vzbudit v každém z vás touhu po *pravé* svobodě je úkol, kterého se Církev nesmí zříci. Určité pokrytectví někdy vede k tomu, že býváte považováni za ty, kdo pochybili a pro něž není jiná cesta než

vězení. Řeknu vám, že pokaždé, když přicházím na návštěvu do vězení, ptám se: „Proč oni, a ne já?“ Všichni můžeme pochybit, všichni. Tím či oním způsobem jsme všichni chybovali. A zmíněné pokrytectví neumožňuje pomýšlet na možnost změny života, takže důvěra v nápravu a opětovné zařazení do společnosti bývá malá. Tím se však opomíjí, že jsme všichni hříšníci a často také zavřeni ve vězení, aniž si to uvědomujeme. Když se uzavíráme do vlastních předsudků anebo jsme otroky idolů falešného blahobytu, pohybuje se v rámci ideologických schémat anebo se absolutizují zákony trhu, kterými jsou drceni lidé, ve skutečnosti to neznamená nic jiného než vézet mezi těsnými zdmi celý individualismu a soběstačnosti, zbavení pravdy, která rodí svobodu. Ukazovat prstem na někoho, kdo pochybil, nesmí být alibi skrývajících vlastní rozporuplnost.

Víme totiž, že před Bohem se nikdo nemůže považovat za spravedlivého (srov. Řím 2,1–11). Nikdo však nemůže žít bez jistoty, že dojde odpuštění! Kající lotr byl ukřižován spolu s Ježíšem, který jej doprovodil do ráje (srov. Lk 23,43). Nikdo z vás se proto neuzavírejte do minulosti! Minulé události, i kdybychom chtěli, zajisté nelze přepsat. Avšak dějiny, které začínají dnes a míří do budoucna, stále ještě zbývá napsat, s Boží pomocí a s vaší osobní zodpovědností. Poučeni se z minulých pochybení lze otevřít novou životní kapitolu. Neupadněme do pokušení myslet si, že nám nemůže být odpuštěno. Cokoli malého či velkého, co nám srdce vyčítá, „Bůh ví dokonaleji a lépe než naše svědomí“ (1 Jan 3,20). Je pouze třeba se svěřit jeho milosrdenství.

Víra, byť nepatrná jako hořčičné zrnko, je s to přenášet hory (srov. Mt 17,20). Kolikrát jen síla víry umožnila vyjádřit

odpuštění v situacích lidsky neúnosných! Lidem, kteří vytrpěli násilí či příkoří na sobě či svých drahých nebo na svém majetku... Jedině Boží síla, milosrdenství může zahojit určité rány. A kde se na násilí odpoví odpuštěním, tam také srdce toho, kdo pochybil, může být přemoženo láskou, která potírá každou formu zla. A tak mezi oběťmi a viníky Bůh vzbuzuje autentické svědky a tvůrce milosrdenství.

Prokazujeme dnes úctu Panně Marii v této sošce, která ji představuje jako Matku držící v náruči Ježíše s rozlomenými okovy, okovy hříchu a vězení. Kéž na každého z vás pohlédne svým mateřským pohledem a dá ve vašem srdci vytrysknout síle naděje k novému životu, hodnému, aby byl žit v plné svobodě a ve službě bližním.

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

P. Mikel Gjergj Beltoja a Mons. Ernest Maria Çoba

V dnešním díle přinášíme další dva portréty představitelů albánské církve, kteří za svou věrnost zaplatili životem. Jeden z nich, otec Beltoja, byl na začátku listopadu blahořečen.

5. listopadu 2016 bylo ve Shkodrě v severní Albánii vyhlášeno za blahoslavené 38 albánských mučedníků v čele s arcibiskupem Vinçencem Prendushim. Tito svědkové víry patří mezi 7 biskupů, 111 kněží, mezi nimi 30 františkánů a 11 jezuitů, 10 bohoslovců a 8 řeholních sester, kteří zemřeli v době vlády komunistického režimu v Albánii v letech 1945–1985 ve vězeních, pracovních táborech či byli odsouzeni k trestu smrti a popraveni v důsledku obvinění z příprav převratu proti komunistickému režimu či špiónáže proti němu. Při beatifikační liturgii ve Skadaru Svatého otce Františka zastoupil Angelo kardinál Amato. Při této příležitosti byl také vydán koncem října pastýřský list albánských biskupů: „Albánskou půdu ztropila krev mučedníků,

ale dnes se radujeme, protože 5. listopadu Církev povýší k úctě oltáře 38 obětí komunistického pronásledování.“ Otec Mikel Gjergj Beltoja je jedním z nově blahořečených albánských mučedníků.

Mikel Gjergj Beltoja se narodil 17. dubna 1935 v obci Beltojë v blízkosti Shkodry v severozápadní Albánii do prosté a hluboce věřící rolnické rodiny. Obecnou školu vychodil v rodné obci a ve vzdělávání pokračoval na Pedagogické škole v Tiraně. Na začátku 50. let v době eskalujícího teroru proti Církvi v něm doznělo rozhodnutí stát se knězem. V roce 1951 přerušil dosavadní studia a poté začal navštěvovat tajné přednášky filosofie a teologie, organizované po uzavření papežského semináře ve Shkodrě arcibiskupem.

P. Mikel Gjergj Beltoja. Foto: <http://i.wp.com>

biskupem Ernestem Çobou. 8. prosince 1961 byl tajný bohoslovec Beltoja vysvěcen na kněze. Působil ve farnosti Dajç te Bregut v blízkosti Shkodry. Od roku 1964 se stal proboštem ve farnosti Barbullush a sloužil zde až do února 1967.

Knězem v zemi bez Boha

V tomto roce byla Albánie vyhlášena ateistickým státem a veškerá náboženská činnost v zemi byla zakázána. Otec Beltoja se vrátil do své rodné obce a pracoval v zemědělství. Tajně však putoval od vesnice k vesnici a působil mezi lidmi jako kněz – uzavíral manželství, křtil děti a sloužil mše. 19. dubna 1973 jej zatkli doma příslušníci tajné policie Sigurimi. Byl tvrdě vyslýchán, mučen a obviněn z protikomunistické agitace a propagandy. 6. srpna 1973 byl odsouzen na sedm let odnětí svobody. U soudu před zraky venkovanů velmi odvážně pronesl: „Zde na místě obžalovaných bych neměl stát já, ale Enver Hodža! (albánský komunistický diktátor) Odpusť jim, Pane, neboť nevědí, co činí.“

Za službu Bohu na smrt

Prokurátor se však proti výši rozsudku odvolal a o měsíc později, 4. září 1973, se v Tiraně uskutečnil nový soudní proces. Soud tentokrát vynesl drastický trest – odsoudil otce Beltoju k trestu smrti zastřelením a ke konfiskaci veškerého majetku. Ve vězení byl poté otec Beltoja dle svědectví spoluvězňů krutě týrán – spoután řetězy a provazy, vyváděn na dvůr na žhoucí slunce, bodán šroubovákem, i několikrát denně sadisticky kopán a mlácen dozorcí, kteří mu nedávali jídlo, případně mu házeli misku s jídlem do obličeje jako psovi, také byl umisťován do kobky. Otec Beltoja podporoval své spoluvězně a modlil se za ně a v rozhovorech s nimi jim připomínal, že na komunistické zločince, kteří zotročili národ, rozbili rodiny a popravují mladé lidi, čeká spravedlivý trest. 10. února 1974 byl 29letý otec Beltoja popraven a jeho tělo bylo předáno Medicínskému institutu Tiranské univerzity.

Ernest Maria Çoba se narodil 16. února 1913 v obci Lac-Qysrac u Vau i Dejës. Navštěvoval církevní gymnázium ve Shkodře a pak absolvoval teologická studia v tamějším Papežském kněžském semi-

nári. Kněžské svěcení přijal 9. února 1936 z rukou apoštolského vyslance Giovanniho della Pietry SJ. V následujících letech působil jako katecheta na státních školách ve Shkodře a jako kaplan ve zdejších farnostech. Po roce 1946 se věnoval dále kněžské službě v diecézi Shkodra a pracoval jako generální vikář shkadarského arcibiskupství. 20. dubna 1952 byl konsekrován biskupem Shkodry a apoštolským administrátorem této diecéze. Jeho světitel se stal biskup z Pulti, Mons. Bernardin Shllaku OFM a obřad se uskutečnil v katedrále ve Shkodře.

Mons. Ernest Maria Çoba. Foto: <http://shkoder.net>

Mučedníci dosvědčují ono nové lidství, které šíří pokoj, radost a bratrství a vyvyšuje skutečné vlohy stvořené lidské bytosti.

V nevděčné roli

S vězněním a popravami biskupů zůstal postupně jediným žijícím ordinářem, který zůstal v úřadu. Představitelé komunistického režimu od něj očekávali, že se stane povolným nástrojem režimu a hlavou rozkolné národní Albánské církve, oddělené od Říma a papeže, když katolická církev bude zrušena. Mons. Çoba zůstal hlavou státem kontrolované katolické církve Albánie, byl sledován a odposlou-

cháván, byli k němu dosazeni spolupracovníci, kteří byli agenty tajné policie. Podle některých svědků nadále tajně udržoval kontakty se Svatým stolicem, a to přes svou sestru, která předávala jeho vzkazy západním diplomatům na cigaretových papírcích. Mons. Çoba se snažil ve stále se zužujícím prostoru albánské reality udržet alespoň určitý prostor pro existenci Církve – v roce 1957 vysvětil na biskupa diecéze Pulti mons. Antonina Fishtu a v roce 1959 Mons. Nikollu Troshaniho biskupem diecéze Lezha. Musel přihlížet zabírání kostelů a jejich přeměně na soudní sály, divadla. Na Církev dolehala další omezení – zákazy slavností, biřmování, výchovy mládeže.

Opakuj: „Papež je fašista“

V době probíhající protináboženské kampaně a proklamace země ateistickým státem byl 6. února 1967 vyvečen fanatickým davem komunistických stoupců a rudých gardistů na náměstí před katedrálou a zde ponižován, fackován, týrán a nutili jej křičet: „Bůh neexistuje. Papež je fašista.“ Jeho sestra jej poté našla v zuboženém stavu ležícího na dlažbě a postarala se o něj. 3. dubna 1976 byl biskup Çoba uvězněn a strávil rok ve vyšetřovací vazbě. V dubnu 1977 byl odsouzen krajským soudem ve Shkodře na 25 let nucených prací za nepřátelskou agitaci, propagandu a vlastizrada. Koncem roku 1979, po třech letech strávených v pracovním táboře Ballsh a Papër u Elbasanu, onemocněl a byl převezzen do vězeňské nemocnice v Tiraně. Zde po podání injekce 10. ledna 1980 zemřel. Existuje podezření, že za jeho úmrtím stála tajná policie Sigurimi.

Mons. Çoba nebyl typickým mučedníkem formátu otce Beltoji, snažil se najít určitý kompromis se státní komunistickou mocí a zachránit alespoň určité církevní struktury a udržet fungování Církve mezi věřícími, na což může být nahlíženo různými pohledy. I on však zaplatil za svou věrnost Bohu obětí nejvyšší.

Vojtěch Vlček

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracovník Ústavu pro studium totalitních režimů

NA SVĚTĚ, ALE NE ZE SVĚTA

Když se posvátné podřizuje světskému

V posledních desetiletích veřejné svědectví Církve o pravdě katolických postojů zesláblo. Tato tendence se velmi zintenzívnila po Druhém vatikánském koncilu, a dokonce ji jistým způsobem podpořila taková vyjádření, jako byl projev blahoslaveného Pavla VI. při ukončení koncilu.

Tato změna odpovídá obecnému trendu světa směrem ke stále důkladnějšímu propojení všech stránek života do jediného komerčního a byrokratického systému. Vzdělání, péče o děti, vydělávání na živobytí, podpora v dobách nouze, univerzitní studium, lidová zábava, vysoká kultura i veřejné informační kanály vesměs ztratily nezávislost a stále více se stávají součástí tohoto systému. Tato tendence způsobuje, že se nauka Církve, která je na systému nezávislá a v mnoha směrech v něm nemá místo, zdá bezvýznamná, nepochopitelná, a dokonce antisociální. Zdá se, že aby Církev byla schopna mluvit ke světu způsobem, jemuž svět porozumí, musí se mu ještě radikálněji přizpůsobit a určitých stránek svého učení se úplně vzdát.

Zbožštění diverzity a tolerance

Triumf současné podoby společnosti se etabloval pomocí toho, co se dnes velebí jako diverzita a tolerance, jež jiné sociální vazby než komerci a byrokracii zbavují významu a funkce. Respektování nekonečně různorodých náboženství, životních stylů, podob rodiny a kultury a oslavování jejich různosti znamená, že nic z toho nemá žádnou autoritu. Stávají se záležitostmi individuální volby, přičemž jakékoli rozhodnutí je stejně dobré jako kterékoli jiné a může se kdykoli změnit. Odmítnout tento postoj nebo jednat způsobem, který mu neodpovídá, znamená být považován za bigotního a vystavit se společenským, ekonomickým i právním sankcím.

Církev není jen jednou z mnoha společenských institucí, přispívajících ke společnému sociálnímu projektu. Je všeobecnou svátostí spásy, prostředkem, jenž zjevuje a uskutečňuje tajemství Boží lásky k lidem.

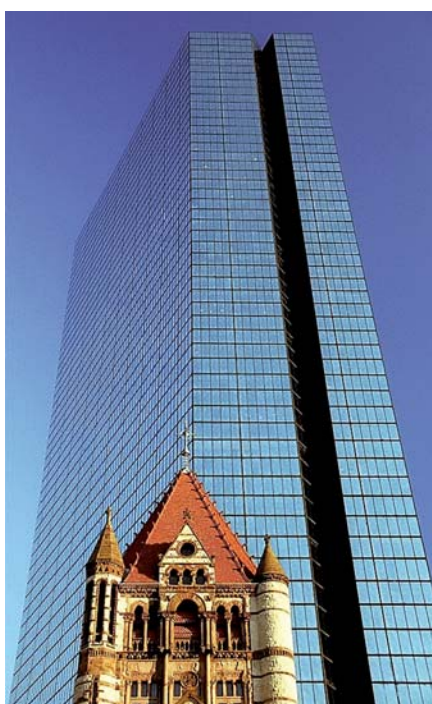

Foto: Flickr, David Paul Ohmer (CC BY 2.0)

Svět nelze posvěcovat tak, že se mu budeme podbízet a přizpůsobovat a vzdáme se svého učení.

Internet tendenci k tyranii jediného názorového systému a k funkční unifikaci všech stránek života ještě vylepšil. Tím, že prezentuje nejrůznější hlasy, přičemž všechny jsou stejně snadno dostupné, mění názory, jež za sebou nemají uznávanou veřejnou autoritu, v určitý druh šumu, který upadá do bezvýznamnosti, a snadnost spojení způsobuje, že neformální vztahy, jež jsou základem každodenního života, se stávají vzájemně zaměnitelnými, pomíjivými a individuálně nespolehlivými. Nespoleháme se

na kontakt, ale na systém, pomocí něhož k němu dochází.

Kulturní války

Výsledkem těchto tendencí je to, že všechny sociální normy a vztahy mimo těch, které jsou definovány právním a ekonomickým systémem, přestávají existovat jako odlišné skutečnosti a stávají se věcí toho, jak se konkrétní člověk v konkrétním okamžiku náhodou cítí a jedná. Mimo tento systém nic není dostatečně stabilní, aby se to sociálně – a tedy vážně, protože člověk je tvor sociální – pokládalo za realitu. Všechno ostatní je pouhý názor – nebo spíš pocit, neboť názory si činí nárok na pravdivost –, a proto je nutné to nějakým způsobem spojit s veřejnou objektivitou.

To je příčina „kulturních válek“. Tradiční morálka má co dělat s dobrem a s loajalitou související s celou řadou zájmů a dohod – rodinou, náboženstvím, určitou kulturou –, které se nyní odmítají jako instituce a s nimiž se jedná jako s věcí čistě individuálního rozhodnutí. Změna mravních norem vyplývá z tohoto odmítnutí. Místo lásky k vlasti, která závisela na pojmu konkrétního národa a jeho země, máme lásku k všeobecné rovnosti, nebo možná lneme k Americe jako k týmu nebo k obchodnímu podniku; místo ideálu čistoty, která vnitřně souvisela s rodinou jako institucí, máme právo na sexuální vyžití a v záloze potrat, jež se nyní pokládá za posvátné území.

Komplexní trend v celé západní společnosti těžko může nezasáhnout i Církev. Výsledek obzvláště jasně ukazují nedávné výroky německých biskupů v souladu s německou schopností promýšlet věci způsobem plynoucím z jistých základních principů. Jak odhalují tato prohlášení a jak si nedávno všiml arcibis-

Hendrick van Cleef: Babylonská věž (16. století). Foto: Wikimedia Commons

kup Georg Gänswein, němečtí církevní představitelé nepovažují Církev za něco speciálně ustanoveného Bohem a odpovídajícího světu, ale za jednu z mnoha společenských institucí, jejíž hlavní hodnota spočívá v tom, že přispívá ke společnému sociálnímu projektu. Proto se také Církev musí přizpůsobit obecné tendenci a plně se zapojit do globálního komerčního a byrokratického systému.

Věčnost a časnost

Nejde o to, že tato situace odporuje uznanému teologickému chápání základní povahy katolicismu. Profesor Thomas Stark poznamenává, že v myšlení Waltera Kaspera, reprezentativní postavy německé církve a nyní předního představitele Církve jako takové, jsou dějiny „konečným rámcem veškeré skutečnosti“. Podle tohoto názoru může být Církev pouze Církví toho, co se děje teď: neexistují žádné vnější věčné pravdy, o něž by se měla starat.

Tento postoj se zdá šokující, když uvážíme, jak je radikální, ale i mimo Německo veřejná prohlášení vlivných katolických představitelů vypadají stále více v souladu se sekulárně-progresivním projektem a stále méně nakloněny pro-sazování postojů „kulturní války“. Zdá se tedy, že Němci pokračují ve své historické úloze intelektuálních vůdců moderního vývoje křesťanství stejně jako dalších aspektů modernity. Podle všeho jen jasně říkají, teoreticky zdůvodňují a důsledně

uplatňují to, co jiní odpovědní představitelé v praxi akceptují nebo zakrátko akceptovat budou.

Evangelium nicméně neříká, že svět vykupuje Církev, ale pravý opak. Ani neříká, že svět skončí, až se v logice dějin a politiky odpovědných představitelů vyvine do bodu omega. Říká, že skončí, až tyto věci dospějí ke katastrofě. I to nejpečlivější systematické myšlení nás může svést na scetství. Dobro, které nám posky-

Jednáme-li s člověkem jako s Bohem, nevznikne ráj na zemi. Právě naopak.

tuje, závisí na pravdivosti a úplnosti jeho premis a Aristoteles nám říká, že malá chyba na počátku může vést velmi rychle k velkým problémům. Možná proto, jak poznamenal Clifton Fadiman, „má německý duch talent nedělat žádné chyby kromě těch úplně největších“.

V tomto i v jiných ohledech jsou Němci možná v čele, ale mají mnoho následovníků. Lidé dnes chtějí budovat technokratický svět a Němci to zkrátka dělají lépe než ostatní, když konstruují systém, který je zjevně tak funkční a dobře promyšlený, že neposkytuje žádnou skulinku, již by mohl uniknout kdokoli kromě génia, šílence nebo hlupáka. (Je třeba přiznat, že takových lidí vyprodukovali stejně tolik jako ostatní.)

Zapomnělo se na Boha

Zdá se však, že spolu s jinými modernisty něco přehlédli. Jistě to platí o církevních představitelích mezi nimi, kteří zjišťují, že předsedají při rušení křesťanství v zemích, za něž nesou odpovědnost. Platí to i o jejich politických představitelích, kteří se, jak se ještě pamatujeme, pokusili zničit civilizaci a velkou část lidstva ve jménu rasy a nyní podporují ničení Německa a Evropy ve jménu „zачlenění“.

Ale proč tento moderní způsob myšlení, který se stále snaží zničit něco zásadního kvůli dokonale unifikovanému systému, nakonec ničí všechno, co umožňuje snesitelný život? Dějiny a vývoj chaosu jsou složité. V podstatě se však to celé vrací k Babylonu a zahradě Eden. Člověk se snaží vymazat rozdíl mezi nebem a zemí prací svých rukou, tím, že vybuduje věž sahající až do nebe nebo dokonale soběstačnou společnost, a mezi sebou a Bohem tím, že ze své vlastní vůle udělá konečnou normu. To vidíme v knize Genesis stejně jako v technokratické společnosti a pokaždé to selže. Tyto snahy odmítají skutečnosti, které přesahují naše vlastní myšlenky a úmysly, a tudíž ničí naši schopnost porozumět světu, uvědomovat si své dobro a chápat své bližní a spolupracovat s nimi.

Zásadní trhлина v moderním myšlení, která ho vede k vyšinutosti, způsobuje jeho nekonečnou ničivost, a dokonce zasáhla Církev, spočívá v tom, že zapomnělo na Boha – nikoli na Boha těch, kdo jsou „duchovní, ale ne náboženští“, nýbrž na Boha, který je Nejreálnějším Bytím, na němž všechno závisí a jehož naprosto nelze redukovat na lidské záležitosti. Dokud tato trhлина nebude zacelena, nemůžeme doufat, že bychom v Církvi nebo ve společnosti obecně obnovili zdravý rozum. Jednáme-li s člověkem jako s Bohem, nevznikne ráj na zemi. Právě naopak.

James Kalb

<http://www.crisismagazine.com>

Přeložila Lucie Cekotová
(Mezititulky redakce)

James Kalb, právník a spisovatel žijící v New Yorku, autor *Tyrannie liberalismu*

PROCES ASIE BIBI OPĚT ODLOŽEN

Křesťansko-muslimský dialog

Asia Bibi. Foto: <http://www.christiansinpakistan.com>

Společenský tlak na pákistánské soudce případu křesťanky Asie Bibi, která byla odsouzena za rouhání k trestu smrti, je velký. Jeden ze tří soudců pákistánského Nejvyššího soudu, Iqbal Hamid-ur-Rehman, se původně označil za podjatého, ale 26. října ohlásil své odstoupení z Nejvyššího soudu. Proto bude odvolací řízení odsunuto, protože nejdříve musí prezident Mamnun Husajn jmenovat nového soudce. Pokud by byla paní Bibi osvobozena, pak by „vypukla válka“, jak vyhrožují muslimští demonstranti.

Soudcův krok není překvapivý, protože – podle frankfurtské Mezinárodní společnosti pro lidská práva – čelí výhrůžkám smrti, jež zazněly v řadě měst. Pokud by se soudce vyjádřil pro osvobození, musel by se pravděpodobně skrýt v zahraničí. Atentáčníci by sice byli odsouzeni k smrti a oběšeni, ale později by byli uctíváni. Už v roce 2011 se stalo, že byl guvernér provincie Pandžáb, Salman Taseer, zavražděn svým tělesným strážcem, protože se přimlouval za milost pro paní Bibi, ale vrah je uctíván: jeho jméno nese mešita postavená v roce 2014. Soudce, který ho odsoudil, musel i s rodinou uprchnout do exilu.

Záminka k obžalobě byla přitom banální. Matka pěti dětí byla v roce 2010 odsouzena podle zákona o rouhání k trestu smrti provazem, protože v hádce urazila islám. Vlastník pozemku, na němž pracovala, jí totiž nařídil, aby nabrala vodu pro ostatní nádenice – ty se však bránily jí pít, protože z téže nádoby pila i ona, a voda byla proto nečistá. Ob-

vinily padesátiletou katoličku, že svým jednáním „znečistila islám“.

V červenci 2015 uznal Nejvyšší soud její odvolání a trest smrti zrušil. Nyní soud pokračuje.

Mezitím došlo v Květé (hlavní město provincie Balúčistán) k případu, kdy bylo staženo udání pro rouhání vůči devítiletému křesťanovi a jeho matce: ti měli 20. října údajně spálit několik stránek koránu a byli zadrženi policií; poté se sešli muslimští politici se zástupci křesťanů a obvinění bylo staženo. Kdo křesťany udal, není známo.

Ředitel londýnské organizace hájící lidská práva (CLAAS) Násir Sajid označil pákistánské paragrafy o rouhání za nejhorší případy nenávisti ke křesťanům, na něž musí reagovat pákistánská vláda a zabránit jejich zneužívání.

Ze 174 milionů Pákistánců je 95 % muslimů, 2 % křesťanů a 2 % hinduistů.

*Převzato z agentury Kathnet
Přeložila -mf-*

MUSÍ KATOLÍCI VĚŘIT, ŽE ISLÁM JE MÍRUMILOVNÝ?

Jaký je „správný“ názor na povahu islámu? Můžeme si dnes ještě vystačit s přehnaně pozitivním pohledem deklarace *Nostra aetate*?

Apoštolské vyznání víry (aktualizovaná verze): Věřím v Ducha Svatého, svatou Církev obecnou, společenství svatých, odpuštění hříchů a mírumilovnou povahu islámu. Amen.

Aneb takto by vyznání víry mělo znít podle Monsignora Stuarta Swetlanda, děkana Donnelly College v Kansas City. Ne, Mons. Swetland ve skutečnosti nenavrhla revizi apoštolského kréda, ale říká, že katolíci mají náboženskou povinnost tvrdit, že islám je náboženstvím míru.

V prohlášení navazujícím na rozhlasovou debatu s Robertem Spencerem v pořadu Drew Mariani Show Swetland podle Spencera „tvrdí, že nedávná papežova prohlášení o tom, že islám je náboženstvím míru, spadají do kategorie nauky, s níž katolíci musí vyjádřit „náboženský souhlas“.

Swetland píše: „Mým hlavním cílem v této diskusi s katolíkem Robertem Spencerem v katolickém rádiu bylo jasně poukázat na to, že jeho postoje vůči is-

lámu odpoují katolickému učení.“ Dále uvádí příklad výroků magisteria o islámu z *Nostra aetate*, z prohlášení a exhortací Pavla VI., Jana Pavla II., Benedikta XVI. a Františka. Poté poznamenává:

Pozice Roberta Spencera se zdá být v rozporu s výroky magisteria o tom, co je skutečný islám a jak se katolíci vůči němu mají chovat (přijímat přistěhovalce, vyhýbat se nenávistnému zevšeobecnování, prokazovat úctu a respekt atd.). Zdá se, že přinejmenším v oblasti mo-

rálky je Robert v opozici k papežskému magisteriu.

A P. Swetland je v opozici ke zdravému rozumu. Stránky z historie, každodenní zpravodajství a posvátné texty islámu dokazují skutečnost, že islám není náboženstvím míru. Neboť, řečeno slovy ajatolláha Chomejního, „ti, kteří nevědí nic o islámu, předstírají, že islám nabádá proti válce. Ti jsou však hloupí.“ Chomejní byl ajatolláh Usma, „Velké znamení od Boha“ – což je pocta udělovaná pouze těm nejučenějším náboženským vůdcům. Odhaduji, že ajatolláh věděl o islámu mnohem víc než Mons. Swetland.

Netvrdím, že Swetland je „hloupý“. Ve skutečnosti se zdá, že je to inteligentní člověk. Má bakalářský titul z fyziky, získal Rhodesovo stipendium a studoval filozofii a ekonomii v Oxfordu. Někdy se však stává, že se vysoké IQ a zdravý rozum prostě nesejdou. Jak poznamenal George Orwell: „Některé myšlenky jsou tak hloupé, že jim věří jen intelektuálové.“

Závazná nauka?

V rozhlasové debatě a v následném článku Robert Spencer velice dobře odbourává Swetlandovy argumenty. Za prvé, říká Spencer, tvrzení o povaze islámu by neměla být záležitostí katolické víry a morálky. Jinými slovy, je silně přehnané tvrdit, že „špatný“ názor na povahu islámu nebo vhodnost masové muslimské imigrace může představovat rozpor s učením Církve. Když Swetland uvedl, že to rozpor představuje, vytvořil tím zcela novou třídu katolických disidentů – těch, jejichž počet lze odhadovat na desítky milionů. Spencer také podotýká, že předchozí papežové hovořili o islámu jinak, než jak o něm mluví současný papež. S kterým římským pontifikem musí katolík souhlasit? „S papežem Františkem, který prohláší, že „pravý islám a náležitá interpretace koránu odporují každému násilí, nebo s papežem Kalixtem III., který se roku 1455 zavázal „oslavovat pravou víru a vyhladit ďábelskou sektu zvrhlíka a bezvěrce Mahome-ta na Východě?“

Problematická *Nostra aetate*

Pilířem Swetlandových argumentů je stručné prohlášení *Nostra aetate* o „mus-

limech“. Ale jak Spencer, já a mnozí další podotýkáme, s *Nostra aetate* je spojena řada problémů. Jedním z nich je to, zda *Nostra aetate* byl vůbec zamýšlen jako věroučné prohlášení. O tomto problému by měli diskutovat spíše církevní historikové, takže prozatím řekneme jen tolik, že o této otázce lze diskutovat.

Méně diskutabilní již je skutečnost, že oddíl v *Nostra aetate*, který se zabývá „muslimy“, je velmi problematický, nanejvýš selektivní a špatně promyš-

Foto: <http://islammonitor.org>

Rozpor mezi výroky církevních představitelů o islámu a tím, co obyčejní katolíci vidí na vlastní oči, podkopává důvěryhodnost Církve.

lený. Tento dokument totiž například tvrdí (používám Swetlandův překlad), že muslimové „uctívají Ježíše“, ale tomu, kdo zná muslimského Ježíše, ani zdaleka není jasné, že je to tentýž Ježíš, jakého uctívají křesťané. Za prvé, muslimský Ježíš se v Koránu zjevuje pouze proto, aby popřel vše, co o sobě říká Ježíš Nazaretský. *Nostra aetate* pokračuje slovy: „(Muslimové) očekávají den soudu, kdy Bůh vzkřísí všechny lidi a odplatí jim.“ Tento dokument však neříká, že podle islámského učení budou všichni muslimové v den soudu uvrženi do pekla. Tak „jim Bůh odplatí“? Inu, řekneme, že to není ta odplata, jakou očekávají katolíci. Zde je typický popis z Koránu: Pro bohabojné však je místo blažené, Zahrady a sady révy vinné, dívky s plný-

mi ňadry věkem s nimi stejné, a poháry po okraj naplněné (78,31–34).

Jednostranný pohled

V *Nostra aetate* je ještě mnoho dalších opomenutí. Vlastně to vypadá, jako by tento dokument byl vytvořen proto, aby předkládal pouze pozitivní obraz islámu. Nejsem jediný, kdo si všiml této pokřivené prezentace. Roku 2012 v eseji pro *L'Osservatore Romano* psal papež Benedikt o „slabinách“ v *Nostra aetate*. „Hovoří o náboženství výhradně pozitivně,“ napsal, „a nebere v úvahu chorobné a pokřivené formy náboženství.“ Chorobné a pokřivené? Benedikt nepsal výslovně o islámu, ale které jiné náboženství se tak ochotně poddává chorobným a pokřiveným výkladům? Potíž s *Nostra aetate* spočívá v tom, že nám podává velmi neúplný obraz islámu. Ten obraz má tolik děr, že by jimi projela celá kolona kamionů naložených sebevražednými atentátníky.

V sázce je autorita Církve

Hlavní problém s tvrzením Mons. Swetlanda však spočívá v jeho lehkovážnosti. Před časem jsem v magazínu *Crisis* psal o tom, že způsob, jak Církev jedná ohledně islámské krize, může nakonec způsobit mnohem větší skandál než její řešení krize se sexuálním zneužíváním. Církevní autority se podílejí na zakrývání agresivní povahy islámu a Mons. Swetland je přímo ukázkovým příkladem tohoto církevního odhodlání stavět vše islámské do pozitivního světla. Ale když toto činí, dávají v sázku nesmírně mnoho. Napsal jsem: „Bude-li se nadále rozšiřovat propast mezi výroky církevních představitelů o islámu a tím, co obyčejní katolíci vidí na vlastní oči, může být opět zpochybňována důvěryhodnost Církve, jak tomu bylo během skandálů se sexuálním zneužíváním.“

Spencer vyjadřuje totéž, byť trochu odvážněji: „Pokud má Monsignor Swetland pravdu, pak katolíci musí tvrdit, že islám je náboženstvím míru... a katolická církev bude vyžadovat, aby její věřící tvrdili pravdu, která je zjevnou a do očí bijící lží.“ Když se katolíci představitelé spojí s touto lží, podkopou tím svou autoritu hovořit v Kristově jménu.

Tvrzení odporující důkazům

Mons. Swetland se obává, že Spencerův výklad pozene umírněné muslimy do náruče radikálů. Měli bychom se však obávat hlavně toho, že jeho výklad (a výklad papeže Františka) vyžene katolíky se zdravým rozumem z Církve. Opravdu chtějí církevní autority sázet na něco tak chabého, jako je jeden oddíl z *Nostra aetate* a několik nesouvislých papežových výroků? Je snad moment, kdy je již všem, kromě těch největších zbedněnců, naprosto jasné, že islám není náboženstvím míru, tou nejvhodnější dobou pro to, aby se v ještě větší míře objevovala tvrzení odporující veškerým důkazům? Chce snad Mons. Swetland a další podobně smýšlející duchovní, aby Církev stála a padala s tímto blouznivým pohledem na islám?

Lze důvodně tvrdit, že církevní představitelé by měli zachovat obezřetné mlčení o agresivní povaze islámu, aby křesťané nebyli zabíjeni ze msty. Ale to není totéž jako hlasitě a lživě prohlašovat, že islám je něčím, čím není – konkrétně náboženstvím míru, na rozdíl od křesťanství. Monsignor Swetland říká, že by katolíci měli muslimům „prokazovat úctu a respekt“. Ale kde je respekt ke katolíkům? Když Swetland žádá katolíky, aby se poslušně spokojili s nebezpečně zavádějícími názory na islám, prozrazuje tím, že má jen malou úctu k inteligenci obyčejných katolíků.

Když bylo poprvé zapsáno apoštolské vyznání víry, křesťané o islámu nic nevěděli. Islám ještě bylo třeba vynalézt. Ale první křesťané velmi dobře věděli,

že se mají mít na pozoru před falešnými proroky. Dnes však podle určitého druhu křesťanů s určitým způsobem uvažování neexistují žádní falešní proroci ani falešná náboženství. Vzhledem k tomu, že nepřipouštějí existenci falešných proroků nebo vlků v rouše beránčím, jsou druhem křesťanů, kteří s největší pravděpodobností vítají vlky v ovčinci.

William Kilpatrick
<http://www.crisismagazine.com>
 Přeložil Pavel Štíčka
 (Mezitulky redakce)

William Kilpatrick,
 psycholog, pedagog,
 publicista, dříve profesor
 na Boston College

MUSLIMOVÉ PŘICHÁZEJÍ OKUPOVAT EVROPU

Rozhovor s Mons. Gyulou Márfim, arcibiskupem z Veszprému

Obrovský tlak na Evropu ve věci imigrace není náhodný: částečně ho motivují dobovačné snahy na straně muslimů, podporují ho však i velmoci, říká veszprémský arcibiskup Mons. Gyula Márfi.

Je Evropa dosud křesťanská?

Nedávno jsem byl se skupinou poutníků v Polsku. Podle všech vnějších známek tam křesťanství stále žije. Kromě starých kostelů, které tam můžeme obdivovat, existují i některé nové, postavené v poslední době, a nejdůležitější věcí jsou početná společenství mladých lidí. Víra žije, ale bohužel v této Evropě už není vidět, a to ani v naší zemi.

Co v této souvislosti znamená napomenutí, že musíme chránit křesťanskou Evropu?

Především musíme lidem vysvětlit, že jsme na špatné cestě a musíme se co nejrychleji vrátit ke kořenům. I v dnešní Evropě dosud všechno připomíná křesťanství. Stačí uvést třeba náš letopočet. Ježíš se narodil před 2016 lety a neděli považujeme za sváteční den, protože v ten den vstal z mrtvých, zatímco pro muslimy je

Mons. Gyula Márfi
 Foto: <http://rorate-caeli.blogspot.com>

svátečním dnem pátek a pro židy sobota. Vidíme to všude kolem sebe; v architektuře, výtvarném umění, literatuře, hudbě i jinde si uvědomujeme, že určujícími hodnotami jsou hodnoty zrozené z křesťanství. Jestliže to všechno odhodíme, nic nám nezůstane a naše kultura ztratí smysl. Ještě větší problém nastane, jest-

liže odmítneme své mravní hodnoty. Potom se od sebe odloučí sexualita, láska, cit a život. Tím vznikne nejen ideové, ale i demografické vakuum. Proto přicházejí migranti.

Podle některých lidí to není problém, ale spíše příležitost.

Nikdy jsem nehanobil muslimy, ale jejich morálka je naprosto odlišná od naší. To, co je pro nás hříchem, je pro ně ctností. Co pro nás není nijak vážnou chybou, je pro ně smrtelným hříchem. Například podvést káfira (nevěřícího, člověka, který nevěří v Alláha) je pro ně obzvlášť chválným činem. O tom musíme přemýšlet, i když bez odsuzování. Nikdo jim nechce ubližovat, ani k nim nechovám nenávisť, opravdu ne. Přeji jim dobré a vážím si jich. Denně se za ně modlím. Není to jejich chyba, že chtějí okupovat Evropu, ale naše.

Současná migrace je tedy podle vás i dobýváním?

Pro muslimy je džihád zásadou, která znamená, že musejí expandovat. Jejich povinností je vytvořit na většině zeměkoule *dár al-islám* (území islámu) a zavést *šaría*, což je specifické náboženské právo.

Vážně si myslíte, že i lidé, kteří urazí tisíce kilometrů s dětmi, chtějí dobýt kontinent?

Jsem si jist, že mají i toto poslání, ale samozřejmě nepřicházejí jen proto. V jejich zemích jsou přírodní katastrofy

a války, ale skutečnost, že dochází k obrovskému tlaku na Evropu, nemůže být náhodná. Roli v tom může hrát i touha dobývat. Proto je podporují arabské banky. Do Kataru nebo do Spojených arabských emirátů je nepustí, ale dají jim peníze a nutí je přicházet sem. Migrace má nejen své příčiny, ale i své cíle. Například destabilizaci Evropy a eura, která může počítat s podporou Spojených států. Třetím cílem je zájem o pracovní sílu v některých členských státech Evropské unie. Nadnárodní společnosti potřebují levnou práci, jinými slovy moderní otroky.

Papež František nedávno prohlásil, že ve vyháněném imigrantovi je Kristus. Není to rozporuplné tvrzení?

Ježíš řekl „buďte bezelstní jako holubice“, ale také „buďte opatrní jako hadi“. Jen kvůli tomu, že milujeme vlky, poněvadž jsou to Boží tvorové, je ještě nepustíme volně mezi ovce, a to ani když přicházejí v rouše beránčím. Svatý otec by neměl některé věci říkat tak důrazně, protože by se potom muslimové mohli mstít na křesťanech na Blízkém východě.

Andras Kovacs

<http://rorate-caeli.blogspot.com>

Přeložila Lucie Cekotová

DONALD TRUMP PREZIDENTEM

Co se povedlo Donaldu Trumpovi, je obdivuhodné. Byly proti němu elity, politické, ekonomické, mediální. V kampani utratil méně peněz než jeho soupeřka. Přesto vyhrál.

Byl zvolen, protože americké střední třídě se nedaří. A taky proto, že většina amerických bělochů má dojem, že masová imigrace proměňuje jejich zemi k nepoznání. Volili toho, kdo byl nejostřejší proti ilegálním imigrantům, Trumpa.

Navíc jeho soupeřka Hillary Clintonová byla neautentická, umělá, arogantní a zkorumpovaná. Působí jako naprogramovaný robot.

Trump jako ten, kdo říká, co si myslí, je upřímný; jiný než ostatní. Proto i jeho vulgarismy jeho stoupenci nebrali jako diskvalifikaci, nýbrž jako důkaz toho, že je autentický.

Toť důvody, proč byl zvolen 45. prezidentem USA. Jenže volila se i celá Sněmovna reprezentantů a třetina Senátu, jakož i guvernéri několika států. Výsledek? Demokraté prohráli a republikáni vyhráli vše. Uhájili své většiny v obou komorách Kongresu a počet guvernérů zvětšili. Republikáni mají nyní v USA úžasnou moc.

Do Trumpa vkládají jeho stoupenci stejně velké naděje, jako vkládali stoupenci Baracka Obamy do něj v roce 2008.

Příliš velké a neadekvátní. Nakonec obě skupiny budou zklamány.

Donald Trump není konzervativec ani křesťan. Je post-křesťanský, novopohanský politik, proto jej více než univerzální morální principy zajímají nacionalismus, bohatství, moc a status. Svým hédonistickým životním stylem se podobá antickým římským císařům.

Jenže: on křesťanům slíbil, že za jeho prezidentství se jim v Americe ubližovat nebude. Svým životem neprojevuje je-

Katoličtí Američané letos

volili takto: 52 % pro Trumpa, 45 % pro Clintonovou.

Nového navrhne Trump a bude schvalovat republikánský Senát. Trump slíbil, že na Nejvyšší soud jmenuje soudce konzervativní ze seznamu, který mu připravili konzervativní republikáni; a nikoli například svou sestru, pro-potrátovou Maryanne Trump Barry, kterou kdysi v této souvislosti zmínil. Navíc tři další levicově-liberální soudci Nejvyššího soudu (z nynějších osmi) jsou velice staří, takže když k těm třem konzervativním současným přibude konzervativní náhrada za Scaliu, a pokud jeden z těch tří starých během čtvrtletého Trumpova období přirozeným způsobem odejde, konzervativní republikáni mají nyní šanci ovládnout Nejvyšší soud USA na desetiletí a tak změnit americkou jurisprudenci konzervativním směrem. Taky zvrátit rozhodnutí *Roe versus Wade* z roku 1973, jež vymyslelo právo na potrat.

Bude-li Trump spolupracovat s republikány v Kongresu, společně mohou dosáhnout mnohé. Bude toho ale člověk s jeho egem schopný? Uvidíme. Vše je na něm.

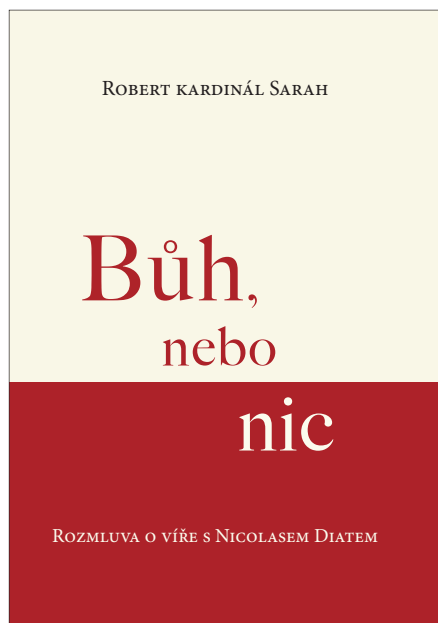
Roman Joch

MUDr. Roman Joch, politik, publicista, překladatel, ředitel Občanského institutu

BŮH, NEBO NIC

Nad knihou rozhovorů s kardinálem Sarahem

Kde se mohou potkat domorodec ze západoafrické vesnice, francouzský seminarista, jeruzalémský odborník na starosemitské jazyky, putující misionář, arcibiskup ze země stížená diktaturou,

prezident světové charity a muž v čele vatikánské kongregace? Kde? V Robertu Sarahovi. Je to kardinál s duší kontemplativního mnicha, jehož slova o nežvanivé, naslouchavé modlitbě zvou k vnitřnímu životu. Je to vědec s vírou dítěte, který byl sice schopen napsat práci na téma „Izaiáš ve světle semitské lingvistiky severozápadní jazykové skupiny“, ale který dosud bere vážně každou větu katechismu, je muž ho učili otcové spiritání u kříže uprostřed vesnice. Je to muž mlčení, jenž se nebál být hlasitým oponentem guinejského komunismu. Kde vzal sílu? „Každé dva měsíce jsem odjížděl úplně sám na nějaké naprosto izolované místo. Tři dny jsem se postil bez vody a bez jídla. Chtěl jsem být sám s Bohem, abych s ním mohl důvěrně rozmlouvat. Z Konakry jsem si s sebou nebral nic, jen Bibli, malé příruční zavazadlo s potřebami ke mši svaté a nějakou knihu duchovní četby.“ Na podobnou radikalitu nejsme v prostředí poněkud povadlého, v kavárnách a konferenčních sálech pěstovaného evropského katolictví zvyklí. Tento Afričan prorokuje pro Evro-

pu. Mluví k ní ústy živé, až živelné Církve černého kontinentu, kde bylo roku 1900 katolíků 2 miliony a teď je těch milionů 185. Africká vitalita se však v kardinálovi setkává s celými staletými západní (a na Západě zapomenuté) křesťanské moudrosti. Spolu se svatými se Sarah dívá narcistní kultuře dneška. Nehledí na ni s hněvem ani stařeckým škarohlídstvím, ale spíše se smutkem lidí, kterým je ztěžko pochopit, jak lze nechtít Boha: „Je smutné, dožaduje-li se někdo neomezených rozkoší, třebaže největší radostí je prostě zůstat s Bohem a dát se od něj zahrnovat světlem a čistotou.“

Knihy rozhovorů novináře Nicolase Diata s tímto mužem jasného slova vyšla ve Francii loni a od té doby obléta svět. Letos vychází také česky, pod názvem, který víc než naznačuje alternativu, před níž každý stojí: *Bůh, nebo nic*.

P. Štěpán Smolen

Hesperion – Kartuziánské nakladatelství
Objednávky na <http://hesperion.cz/>
<http://www.kartuzianbrno.cz/>

ŽENY V CÍRKVI

Ukázka z knihy „Bůh, nebo nic“

Velmi důležité téma je místo žen v Církvi. Kardinál Sarah vysvětluje, jak je třeba chápat jejich úlohu.

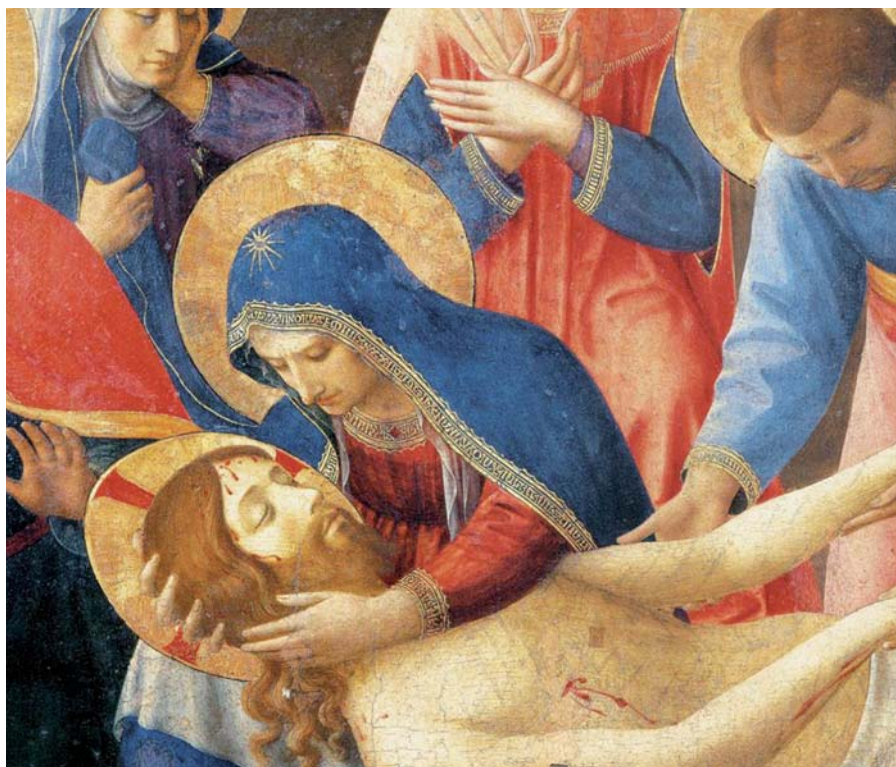
Žen je třeba si vážít, což dnes v mnoha zemích neplatí. Určité nebezpečné praktiky mohou důstojnost a práva žen těžce ohrožovat. V Africe by děvčata měla mít právo chodit do školy stejně dlouho jako chlapci. Zároveň je třeba rozhodně bojovat proti nuceným manželstvím. Když cestuji po světě, uvědomuji si, že skutečným problémem není iluzorní rovnoprávnost, ale úcta k důstojnosti a svobodě žen. Obrazy ženy, které pre-

zentují západní média, jsou velmi často pohrdavé a ponižující. S ženským tělem se zachází jako se zbožím pro zvrácené potěšení některých mužů. Organizovaná prostituce dělá z ženy věc na prodej. Západ se přesto klamně tváří jako mistr světa v obraně ženských práv.

Existují malé skupinky žen, které si činí nárok na kněžské a biskupské svěcení. V některých protestantských komunitách došlo v tomto ohledu k úchylkám. Kato-

lická církev je obviňována, že nemá postavení žen v dostatečné úctě. Mohu-li si dovolit jednu poznámku, zdá se mi, že tato otázka je velice typická pro určitá geografická území... Mám bohužel pocit, že Západ se stále snaží ovlivňovat jiné kultury. Nezdá se mi, že by v řadě oblastí světa bylo zideologizované rovnostářství ve vztazích mezi mužem a ženou žádoucím modelem.

Extravagance feministické ideologie jde až tak daleko, že by chtěla ze slovní-

Fra Angelico. Oplakávání Krista (1441). Foto: Wikimedia Commons

ku vymazat některá slova: otec a matka, manžel a manželka. Bůh nás stvořil odlišně a tak, abychom se doplňovali.

Ženy v Evangelích

Když se podívám do Evangelíí, jak se k ženám choval Pán Ježíš, vidím, že k nim měl velkou úctu. Tento laskavý a uctivý způsob, jakým Kristus do svého poslání zapojoval ženy, by měl být pro Církev jediným příkladem. Politováníhodné je, že někteří lidé obviňují papeže, kardinály či biskupy a tvrdí, že jejich názory jsou zpátečnické. Myšlenka ženy jako kardinála je stejně směšná jako pomyslení na kněze, který by se chtěl stát řeholní sestrou!

Výchozím bodem pro Církev zůstává Kristus, který se k mužům i ženám choval spravedlivě a každému dával takovou úlohu, která mu patřila. Už z Galileje Pána Ježíše následovaly ženy, které byly šťastné, že mu mohou sloužit. Pod křížem stála Marie Magdaléna a další hluboce zarmoucené ženy, které pozorovaly strašlivou scénu ukřižování. Podle Evangelia byla Marie Magdaléna první, kdo onoho velikonočního rána viděl Pána Ježíše zmrtvýchvstalého. Nežádala nic ji-

ného, než smět sloužit Pánu ve své ženské jedinečnosti ženy, svou znovunalezenou a obětovanou čistotou.

Bůh od nás žádá, abychom sloužili Církvi. Nejde o to dělat kariéru.

Nejvznešenějším úkolem je úsilí o svatost.

Strážkyně neviditelného

Na světě existují matriarchální nebo patriarchální společnosti. Každý v nich hraje svou roli podle své přirozenosti. Podle Božího plánu je žena matkou a muž otcem. Ženy by měly bojovat za to, aby se komerčně nezneužívala jejich těla, která jsou posvátná, protože jsou chrámem Božím a svatyní života. V Církvi mohou mít ženy velmi důležitou úlohu, počínaje nejvznešenějším ideálem, úsilím o svatost.

Není možné se nezmínit o nekonečném zástupu Božích dcer, především Nejsvětější Panně Marii, *Theotokos*, Matce Boží, svaté Monice, matce svatého Augustina, Janě de Chantal, Terezii z Ávily,

Terezii z Lisieux, Marii Gorettiové, matce Tereze z Kalkaty, blahoslavené Clémentině Anwarite, panně a mučednici, nebo Joséphině Bakhita. Církev odedávna vydvihuje a oceňuje schopnosti vlastní ženám. Svätý Jan Pavel II. o nich mluvil jako o strážkyních neviditelného, a v tom měl naprostou pravdu. Církev na sebe nesmí nechat působit ideologický feminismus, jehož úmysly mohou na první pohled vypadat ušlechtilé, ale při hlubším pohledu se ukáží klamné. Především nesmíme na tyto problémy pohlížet jako na otázku funkcí. Bůh od nás žádá, abychom sloužili Církvi. Nejde o to dělat kariéru. Kariérismus se již nyní týká až příliš velké části kněží. Není tedy třeba nakazit tímto virem i ženy! Představa kvót pro ženy může snad být politickým cílem, ale nezdá se, že by šlo o kritérium, podle něhož se řídí Duch Svätý. Chápu velkou past, která by spočívala v tom, kdyby bylo některé římské dikasterium svěřeno ženě jen proto, že to je žena. Hlavním kritériem by nemělo být pohlaví, ale věrnost vůli Pána Ježíše, tak jak je obsažena v tradici Církve. Je-li tedy teoložka v přísné jednotě s Magisteriem a chce sloužit Kristu jako Panna Maria nebo Marie Magdaléna, není žádný problém v tom, aby plně spolupracovala na poslání svěřeného dikasteria, pokud je k tomu odborně způsobilá.

Příklad Marie

V Africe je mnoho katechetů, mužů i žen. Křesťanská společenství si je nemohou vynachválit a jsou jim za tuto velkou evangelizační práci vděčná. Ženy se tomuto poslání věnují s citlivostí a mateřským smyslem, jež jsou jim vlastní, přesně jako specifická přítomnost, kterou mají v našich rodinách. Žádného muže se zdravým rozumem by ani nenapadlo chtít se zmocnit úlohy matky a úžasné moci předávat život, kterou má žena. Jak bychom si také mohli představit, že by Církev po staletí přežila podle pomýlených antropologických modelů? V těchto nárocích feministek vidím velkou aroganci a rigidní formu mocichtivosti. Jedno z nejvyšších míst v Evangelii patří Panně Marii. To je náš skutečný příklad.

Robert kardinál Sarah
z knihy *Bůh, nebo nic*
(Mezititulky redakce)

Jak to vidí Radomír Malý

Za jakých okolností lze tolerovat islám?

Dokud muslimové nepřikročí k odsunutí prvků násilí v pramenech islámu do stavu historické podmíněnosti, budou nadále představovat riziko.

Katolická církev učí, že věřící nekatolických denominací i ateisté mají být tolerováni a legislativně jim má být zajištěno vše, co potřebují ke svobodnému životu podle svých náboženských zásad. To platí i v zemích s katolickou většinou, i tam, kde katolická církev má ústavou kodifikované postavení státní církve. Jenže tato tolerance má své hranice. Nelze tolerovat náboženské systémy a ideologie, které vyzývají k nenávisti a nábožensky či ideologicky motivovaným vraždám, zejména pokud se takové zločiny v současnosti reálně staly. Přesně toto je případ islámu.

Nebudu uvádět násilnické verše koránu, které jsou čtenářům dostatečně známy. Koneckonců obhájcí islámu namítají, že s výjimkou Nového zákona nejspíš všechny posvátné knihy starých tradičních náboženství obsahují podobné výzvy k násilí. Problém je ale v něčem jiném. Nevím např. o žádném dnešním židovském rabínovi, jenž by pokládal za aktuální starozákonní příkazy Jahveho k vyhubení „klatých“ kmenů, zatímco muslimských imámů volajících po zabíjení „nevěřících psů“ s odvoláním na korán je jako mraků právě tak jako příslušníků muslimských teroristických organizací, již toto realizují na Blízkém východě, v Africe a nyní i v Evropě. Dále je zde náboženský požadavek islámu,

aby jeho vyznavači následovali proroka Mohameda jako svůj vzor. Jenže tento Mohamed dle vlastních muslimských životopisců byl masový vrah, lupič, smilník (polygamista) a pedofil (jeho nejmladší žena Aiša měla v době, kdy s ní měl první styk, devět let). Pokud tedy zbožný muslim bude chtít důsledně a věrně následovat svého proroka a napodobovat jeho život, je reálné nebezpečí, že se teroristou opravdu stane, zatímco křesťan, jenž se rozhodne se stejnou důsledností a věrností následovat milosrdného Krista, jenž se sám nechal zabít místo aby zabíjel, jím nikdy nebude.

Velmi často slyšíme nejen z úst politků EU, ale i od některých evropských církevních hodnostářů, že islám je mírumilovným náboženstvím a vraždy páchané v současnosti jeho jménem jsou dílem pouze některých extremistických fundamentalistů, kteří prý existují „v každém náboženství“, i v katolickém. Nevím ale, jestli fakt, že tzv. katoličtí fundamentalisté v protikladu k těm muslimským nepodřezávají jinověrcům krky, nestřílí je a neházejou na ně bomby, je opravdu tak zanedbatelný, aby se o tom zarytě mlčelo.

Takže co? Nelze islámu přiznat žádnou míru tolerance? Jsem toho názoru, že pouze v případě, kdy jejich nejvyšší náboženské autority, např. univerzita al Azhár, vydají jasné prohlášení, že násil-

nické verše koránu a vraždy Mohamedovy jsou historicky podmíněné a muslimové se tím nesmějí řídit. Dosud tak žádná neučinila, nestačí, když univerzita al Azhár pouze formálně odsoudí některé atentáty, nutno přikročit k odsunutí prvků násilí v pramenech islámu do stavu historické podmíněnosti, jinak budou představovat nadále riziko.

Současné evropské vlády však jako farizeové „cedí komára a polykají velblouda“. Brání muslimkám nosit burky a burkiny, což já bych klidně toleroval, neboť tím nikoho neohrožují, nota bene je proti katolické morálce zakazovat koupat se v burkinách, jež celé tělo zahalují, ale povolovat koupat či slunit se „nahore bez“, případně v Evině či Adamově rouše. Přitom ale jsem se nikde nesetkal s informací, že by úřady některé země provedly policejní razii v muslimských tzv. no go zónách, kde platí právo šaría a kam se nemuslim neodváží vstoupit ani za bílého dne (zažil jsem to nedávno v Londýně). Nezaznamenal jsem také, že by byli voláni k odpovědnosti imámové za nenávistné a k násilí vyzývající kázání, zatímco za kritiku zákona ve prospěch homosexuality následuje ihned postih. Co si o tom myslet, by vydalo na jiný, podstatně delší článek.

*PhDr. Radomír Malý
historik a publicista*

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:
Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, I52 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

Blíží se adventní a vánoční nákupy a možná proto jsem potkala pěknou a výstižnou definici, jejíž první polovina mne nesmírně potěšila; a ta druhá usvědčila! „**Každá žena umí vyjít s pěnězi.** Bohužel málokterá se s nimi vrátí domů!“

Mnozí lidé nyní po amerických volbách pláčí. Samozřejmě nad výsledkem. Ale dějou se i horší věci než pár slz: „**Američtí Demokraté demokraticky zapalují ulice při demokratických protestech proti demokraticky zvolenému republikánskému prezidentovi. Bacha, abychom se tak nějak demokraticky nedohodli, že zapomeneme, co to ta demokracie vlastně je,**“ napsala na svém facebookovém profilu ekonomka Markéta Šichtařová. A ještě k těm slzám: ten pláč je motivován tím, že nebyla zvolena Hillary Clintonová. Ale kdo je tato žena? Jistě, tváří má mnoho, pro katolíka několik přímo nepřijatelných. Jedna z nich je i během kampaně vytrvale odhalovaná otevřeně propotratová. Clintonová je vášnivou zastánkyní vraždy nenarozených dětí i tak obłudným způsobem, kterým je potrat částečným porodem. Škoda takových slz přeci, ne? Tak raději se modleme.

„Žijeme v epoše krizí politických, společenských, hospodářských, krizí migračních, unijních a ekologických. Krizí, které skýtají obživu zoufalým prodejcům instantních odpovědí na to, kudy dál, avšak krizí neřešitelných, dokud kostely

opět nebudou budovami, které jsou stavěny, opečovávány a v tiché bázni navštěvovány. Krizí neřešitelných, **dokud pokolení uctíváčů sebe sama, uctíváčů možná mílých a mírumilovných, znovu nepadne na kolena a nezačne se klanět.**“ Autor tohoto citátu chce zůstat anonymní, ale myslíme si, že má pravdu. Co si myslíte vy?

Prof. P. Lubomír Žák je jedním z předních teologů v Římě, původem Slovák,

Koláž: mimi

který je ředitelem prestižního mezinárodního projektu s názvem Fundamentální teologie v ekumenické perspektivě. Pro server *Postoj.sk* poskytl velmi inspirativní rozhovor na téma dialogu s islámem, stále aktuálnější oblast, ve které se každý z nás, chtě nechtě, pohybuje. Mj. řekl: „Nejhlubší tajemství prvotní církve bylo, pochopitelně, společné slavení eucharistie. Nepokřtěným bylo (po celá staletí) zakázáno, aby poznali obsah „apoštolské tradice“, ale

ještě více pro ně byla zneprístupněna účast na nejtajnější a nejtajemnější chvíli života komunity křesťanů: na lámání a obětování chleba, ve společenství u jednoho stolu s přijímáním Kristova Těla a Krve. **Chtít dát dialogu s islámem nějakou liturgickou dimenzi by znamenalo jít proti duchu a proti moudrosti této prastaré křesťanské disciplíny.** Na toto téma napsal důležité a stále velmi podnětné úvahy kardinál Ratzinger. Byli jsme v poslední době svědky takového jednání především ve Francii a v Itálii po zavraždění kněze J. Hamela [i v Praze byla 10. srpna t.r. sloužena katolická mše svatá s přítomností muslimů, kteří tak přišli vyjádřit nesouhlas s teroristickým útokem, pozn. red.]. **Abyste někteří imámové a muslimové mohli ukázat tolerantní tvář islámu, byli pozváni biskupy a kněžími ke slavení eucharistie. Na jednu stranu tomu rozumím: byla to spontánní reakce na neuvěřitelnou událost, na nábožensky motivovanou vraždu kněze u oltáře. Na straně druhé se ale domnívám, že toto nemůže být cesta společného dialogu.** I kdyby křesťané dostali možnost pravidelně se účastnit na modlitbách a kázáních v mešitách či muslimských modlitebnách, adekvátní odpovědí Církve by nebylo to, aby muslimům umožnila účast na slavení eucharistie.

-zd-

20. 11. Ne	Slavnost Ježíše Krista Krále 2 Sam 5,1–3, Žl 122, Kol 1,12–20, Lk 23,35–43
21. 11. Po	Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě Zj 14,1–3.4b–5, Žl 24, Lk 21,1–4
22. 11. Út	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice Zj 14,14–20, Žl 96, Lk 21,5–11
23. 11. St	sv. Klement I., papež a mučedník, sv. Kolumbán, opat Zj 15,1–4, Žl 98, Lk 21,12–19
24. 11. Čt	sv. Ondřej Dung-Lac, kněz, a druhové, mučedníci Zj 18,1–2.21–23; 19,1–3.9a, Žl 100, Lk 21,20–28
25. 11. Pá	sv. Kateřina Alexandrijská, panna a mučednice Zj 20,1–4.11 – 21,2, Žl 84, Lk 21,29–33
26. 11. So	sv. Silvestr Gozzolini, zakladatel kongregace CSilvOSB Zj 22,1–7, Žl 95, Lk 21,34–36

27. 11. Ne	I. neděle adventní Iz 2,1–5, Žl 122, Řím 13,11–14, Mt 24,37–44
28. 11. Po	sv. Mansuet (Miloslav), biskup a mučedník Iz 4,2–6, Žl 122, Mt 8,5–11
29. 11. Út	sv. Saturnin, biskup a mučedník Iz 11,1–10, Žl 72, Lk 10,21–24
30. 11. St	Svátek sv. Ondřeje, apoštola Řím 10,9–18, Žl 19, Mt 4,18–22
1. 12. Čt	sv. Edmund Kampián, kněz a mučedník Iz 26,1–6, Žl 118, Mt 7,21.24–27
2. 12. Pá	sv. Bibiána, panna a mučednice Iz 29,17–24, Žl 27, Mt 9,27–31
3. 12. So	Památka sv. Františka Xaverského, kněze Iz 30,19–21.23–26, Žl 147, Mt 9,35 – 10,1.5–8

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.